

Salutacions oficials.

Algú ha dit que els éssers humans som adverbials. Ens defineixen el temps i l'espai. Els que ens dediquem a l'ofici d'educar ho sabem prou bé; tots els guardonats en aquesta convocatòria, que provenim de camps professionals molt diferents i que hem viscut peripècies humanes ben diverses, em sembla que també compartim aquesta afirmació.

Ésser adverbial significa, per sobre de tot, mirar de donar sentit a l'ara i a l'aquí, al temps i a l'espai present, que és l'únic que vivim. Ara bé, en aquest present ressona la memòria de tot el que hem viscut i de tot el que ha viscut la humanitat, des dels primers moments del seu trànsit en aquest planeta. Aquesta memòria cal que sigui exemplar, que ens ajudi a llegir el passat pensant en el futur. No es tracta d'acumular records, sinó d'imaginar el futur tot discernint el bo del possible. La nostra condició d'éssers adverbials ens acompanya en un fràgil trajecte que va de la memòria a l'esperança.

Volem que el traç que avui apuntem de manera tímida esdevingui demà un paisatge amb tota mena de detalls, on tothom, sense cap mena d'exclusió, hi tingui cabuda. Sabem que vivim instal·lats en el perill de perdre la condició d'homes i de dones, i és per això que d'una manera o una altra, des de àmbits del fer i del saber distants, des de dèries i fòbies singulars, hem de perseverar perquè l'horitzó no sigui la nostra pròpia ambició, sinó una acció generosa cap als altres, i d'una manera especial cap als més indefensos. Des del nostre ara i avui, des de cada instant de cada dia anem fent viva aquesta esperança i ens anem construint i reconstruint sabent que els altres existeixen i existeixen en nosaltres. Aquest és el far que guia la nostra acció, sobretot quan la fosca és més intensa.

Un acte com el d'avui és un acte de present amarat de passat i prenyat de futur. En un acte com el d'avui hi ha generositat per part de qui l'atorga i orgull i humilitat per part de qui el rep. En l'àmbit públic aquesta creu de Sant Jordi assenyala cap a un

mèrit concret; en l'àmbit més íntim aquesta creu no fa altra cosa que identificar-nos de manera encara més tossuda amb aquest mèrit. Aquest moment d'ara ens compromet i ens compromet a continuar treballant des dels àmbits que representem per una societat més de tots, per una societat que ajudi a donar més sentit al nostre fer i refer quotidià. Em sembla que aquest desig és ben present en les trajectòries de tots els guardonats i en el camí que encara ens queda per recórrer.

Abans d'acabar m'hauran de permetre una referència personal. Quan vaig dir als nens i a les nenes de la classe que rebria aquest reconeixement van estar molt contents. Les criatures són les persones més generoses d'aquest món i les que més ben apamats ens tenen. Em van preguntar si em farien l'onada. Els vaig dir que em semblava que no. Aleshores me la van fer ells, perquè per a ells fer l'onada és un ritual d'alegria compartida.

Jo els porto a tots vostès aquesta onada. La comparteixo amb totes les persones que hi ha en aquesta sala i amb totes les persones que estan disposades a dibuixar el seu dia a dia tenint present l'existència dels més petits, d'aquells que ens necessiten per anar-se humanitzant encara més, d'aquells que necessitem per anar-nos humanitzant.

I acabo el meu parlament amb aquestes paraules: Estic convençut que represento la veu de les altres persones guardonades si agraeixo al govern de la Generalitat de Catalunya el seu gest. Així mateix, confio representar un sentiment col·lectiu si tanco aquest parlament esperant que les onades que fan les criatures del nostre país ens permetin continuar surant.

JAUME CELA